

BEMNDRUOMENĖS SKELBIMAI

PARAPIJOS RAŠTINĖJE GALIMA ĮSIGYTI:

♦ Pašventintų tradicinių ir kitokių žvakių, žurnalą „Artuma“.

SUŽADĖTINIŲ DĖMESIUI!

Norintieji tuoktis mūsų bažnyčioje turi susitarti dėl vestuvių datos ir laiko bažnyčios raštinėje, jos darbo metu, likus ne mažiau kaip 5 mėnesiams iki numatytos jungtinių datos. Į pasirengimo Santuokos sakramentui kursus užsiregistruoti Telšių vyskupijos puslapyje, ne vėliau kaip 5 mėn. iki santuokos: www.telsiuvyskupija.lt.

ŠVČ. SAKRAMENTO ADORACIJA

Adoracija Kankinių koplyčioje šeštadieniais prasidės iškart po 10 val. šv. Mišių ir truks iki vakaro šv. Mišių, o nuo antradienio iki penktadienio, 16.00-17.30 val. Kviečiame kiekvieną atrasti laiko per savaitę pabūti su Jėzumi Švč. Sakramente. „**Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, Aš jus atgaivinsiu!**“ (Mt 11, 28)

MALDOS AKCIJA UŽ TAIKA

Kasdien, 12.00–12.30 val., prie J. K. Chodkevičiaus paminklo Rotušės aikštėje.

Ieškau, Viešpatie, Tavęs, nes Tu išgelbėjai, išsprendi problemas, apsaugai nuo pavojų... Ir suprantu, kad Tu esi daug didesnis už visa, ką galiu mąstyti ir sakyti. Kai ieškau norėdamas pasinaudoti tavo galia, Tu pats mane surandi ir paskatini Tau tarnauti, net jei viską praradčiau. Kai ieškau Tavęs, kad įgyčiau daugiau išminties, užsitikrinčiau ateitį, Tu mane siunti išdalyti kitiems ir tai, ką turiu. Kaip iš tiesų galėčiau pažinti Tave? Tik atsiliepęs į kvietimą: „Ateik ir pamatysi.“

LITURGINIAI SKAITINIAI

15 P — 1 Sam 15, 16–23 • Ps 50, 8–9. 16bc–17. 21. 23 • **† Mk 2, 18–22**
16 A — 1 Sam 16, 1–13 • Ps 89, 20. 21–22. 27–28 • **† Mk 2, 23–28**
17 T — Šv. Antanas, abatas. 1 Sam 17, 32–33. 37. 40–51 • Ps 144, 1. 2. 9–10 • **† Mk 3, 1–6**
18 K — 1 Sam 18, 6–9; 19, 1–7 • Ps 56, 2–3. 9–10ab. 10c–11. 12–13 • **† Mk 3, 7–12**
19 P — 1 Sam 24, 3–21 • Ps 57, 2. 3–4. 6. 11 • **† Mk 3, 13–19**
20 Š — 2 Sam 1, 1–4. 11–12. 19. 23–27 • Ps 80, 2–3. 5–7 • **† Mk 3, 20–21**
21 — **III EILINIS SEKMADIENIS.** Jon 3, 1–5. 10 • Ps 25, 4–5ab. 6–7bc. 8–9 • 1 Kor 7, 29–31 • **† Mk 1, 14–20**

Tarnaujantys broliai

Parapijos klebonas Paulius Saulius Bytautas OFM • mob. tel.: 8 682 60227; El. p.: sauliusbytautas@yahoo.com
Vienuolyno gvardijonas Andrius Dobrovoliskas OFM • mob. tel.: 8 698 44769
Parapijos vikaras Paulius Vaineikis OFM • mob. tel.: 8 682 67299
Parapijos vikaras Gediminas Numgaudis OFM • mob. tel.: 8 698 35096
Parapijos vikaras Kazimieras Kasparavičius OFM • mob. tel.: 8 668 36996
Parapijos diakonas Linas Vorochinskis OFM • mob. tel.: 8 616 29430

Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. Mergelei Marijai parapija

į. k. 190769729 • sąsk. nr.: LT904010041800022330, Luminor bankas
Vilniaus g. 2, LT-97125 Kretinga • mob. tel.: 8 686 30227 • el. paštas: kretingosparapija@gmail.com
www.kretingospranciskonai.lt

Parapijos raštinės darbo laikas:

antradienį – penktadienį: 9:00 – 13:00 ir 15:00 – 18:00 val. • šeštadienį – sekmadienį: 9:00 – 14:00 val.

Mažesniųjų Brolių Ordino Lietuvos Šv. Kazimiero Provincijos Kretingos Apreiškimo vienuolynas

į. k. 191153971 • sąsk. nr. LT 044010041800032317, Luminor bankas

Laikraštėlį galite skaityti apsilankę parapijos internetinėje svetainėje

Laikraštėlį parengė Vilma Tamašauskienė

KELYJE

II EILINIS SEKMADIENIS
2024-01-14 NR.1270

Skaitinys iš Pirmosios Samuelio knygos (1 Sam 3, 3b–10. 19)

Anomis dienomis Samuelis miegojo Viešpaties šventykloje, kur buvo Dievo Skrynia. Tada Viešpats pašaukė Samuelį: „Samueli! Samueli!“ – „Aš čia!“ – jis atsiliepė, nubėgo pas Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukėi.“ Bet jis atsakė: „Tavęs nešaukiau. Eik atgal, gulkis miegoti.“ Tad jis sugrįžo ir atsigulė.

Viešpats vėl pašaukė: „Samueli!“ Samuelis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukėi.“ Bet jis atsakė: „Tavęs aš nešaukiau, mano sūnau. Eik atgal, gulkis miegoti.“ Samuelis dar nebuvo Viešpaties pažinojęs, ir Viešpaties žodis dar nebuvo jam apreikštas.

Viešpats vėl pašaukė Samuelį – trečią kartą. Jis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir jam tarė: „Aš čia, nes mane šaukėi.“ Dabar Elis suprato, kad berniuką šaukė Viešpats. Todėl Elis tarė Samueliui: „Eik atgal, gulkis miegoti. Jei būtum vėl pašauktas, sakyk: ‘Kalbėk, Viešpatie, nes tavo tarnas klauso’.“ Taigi Samuelis sugrįžo į savo vietą ir atsigulė miegoti.

Viešpats atėjo ir, ten stovėdamas, pašaukė kaip pirma: „Samueli! Samueli!“ Samuelis atsakė: „Kalbėk, nes tavo tarnas klauso.“

Samueliui augant, Viešpats buvo su juo, nepalikdamas neįvykdyto nė vieno savo žodžio.

Atliepiamoji psalmė Ps 39 (40), 2 ir 4ab. 7–8a. 8b–9. 10 (P.: 8a ir 9a)

P. Štai ateinu, Viešpatie, vykdyti tavosios valios.

Kantriai aš Viešpaties laukiau, *

jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano šauksmą.

Man į lūpas įdėjo naują giesmę – *

šlovinimo giesmę mūsų Dievui. – **P.**

Tu davei man suprasti, *

kad kruvinos aukos ir grūdų atnašos tau nemielos, deginamosios aukos nei atnašų už nuodėmę tu netrokšti. *

Tada tariau: „Štai ateinu aš!“ – **P.**

Raštų ritinyje man atskleista viskas; – **†**
mano džiaugsmas, Dieve, – vykdyti tavąją valią, *
tavo Mokymą širdy aš nešioju!“ – **P.**

Didžiojoje sueigoje skelbiau tavo išganymo rūpestį, – †
savo lūpų netramdžiau; *
tu, Viešpatie, turi tai žinoti. – P.

Skaitinys iš šventojo apaštalo Pauliaus Pirmojo laiško korintiečiams (1 Kor 6, 13c–15a. 17–20)

Broliai ir seserys!

Kūnas skirtas ne ištvirkavimui, bet Viešpačiui, o Viešpats – kūnui. Prikėlęs Viešpatį, Dievas ir mus prikels savo galybe.

Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Taip pat, kas susijungia su Viešpačiu, tampa viena dvasia su juo.

Sergėkitės palaidumo! Jokia kita žmogaus daroma nuodėmė nepaliečia kūno, o ištvirkėlis nusikalsta savo kūnui.

Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebeprisiklausote patys sau? Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!

**P. Aleliuja. – Radome Mesiją, tai yra Dievo Pateptąjį – Kristų.
Per jį atėjo tiesa ir malonė. – P. Aleliuja.**

Iš šventosios Evangelijos pagal Joną (Jn 1, 35–42)

Anuo metu stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“ Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo pas Jėzų. O jis atsisėdė ir, pamatęs juos sekantįs, paklausė: „Ko ieškote?“

Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia: „Mokytojau“), kur gyvenai?“

Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite.“ Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą.

Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. Jis pirmiausia susiieškojo savo brolių Simoną ir jam pranešė: „Radome Mesiją!“ (išvertus tai reiškia: „Dievo Pateptąjį – Kristų“). Ir nusivedė jį pas Jėzų.

Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsies Kefas“ (tai reiškia: „Petras – Uola“).

DIEVO AVINĖLIS

Kiekvienose Mišiose girdime kunigą tariant: „Štai Dievo avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes“. Tai šv. Jono, kuris suprato, kas yra nuodėmė, žodžiai. Šiandien sustokime prie šios sąvokos. Nuodėmė apibrėžiama kaip Dievo įsakymų laužymas. Šv. Raštas liudija, kad po pirmųjų tėvų nuopolio nuodėmės keliu žengia ir jų vaikai: Kainas užmuša savo brolių, toliau Biblijoje pasakojama apie tvano bausmę, Sodomo ir Gomoros nuodėmės. Vartydami istorijos puslapius, susiduriame su nuolatiniais karais ir žudynėmis. Taikos ir ramybės laikotarpiai tėra tik trumpi atokvėpiai. Net išrinktoji tauta nuolat gundo Dievą savo neištikimybe. Pranašas tautą kaltina: „Jūsų rankos sutepotos krauju, jūsų pirštai – kalte. Jūsų lūpos kalba melagystes, jūsų liežuvis šnabžda apgaule. Nėra, kas keltų balsą už teisų reikalą, nėra kas teisingai gintųsi teisme“ (Iz 59, 2–4). Ar tai tik tušti žodžiai, kurie šiandien prarado savo prasmę? Ar netinka pranašo žodžiai mūsų dienoms, mūsų žmonėms, mūsų tautos išrinktiesiems?! Teologija teigia, kad Dievas yra visur, tačiau ypatingu būdu Dievas yra žmoguje. Per savo malonę jis tiesiog pakeičia žmogaus prigimtį, ją sudievina. Padarydamas sunkią nuodėmę, žmogus tarsi suluošina savo sielą. Nusikaltęs žmogus pasaulį mato iškreip-

tą. Kaip dažnai jis save apgaudinėja, nuodėmę laikydamas dorybe. Godumą jis vadina protin-gu taupumu, kūniškumą pridengia orių seksualinės revoliucijos vardu, keršį laiko teisingumo atkūrimu, plėšikavimą ir sukčiavimą – socialinės teisybės ieškojimu, palaidumą – laisvės sie-kiu. Mūsų liberalioji visuomenė aukščiausioju gėriu laiko laisvę. Tačiau koks paradok-sas: nežabotos laisvės rezultatus rodo perpildyti kalėjimai, pataisos namai, psichiatrinės ligoninės. Šiandien nenoriai kalbame apie nuodėmę. Šį žodį keičiame žodžiu „korupcija“, kuriuo išreiš-kiame visokį blogį. Dėl visko kalta korupciją. O kad yra nuodėmė, kad ji yra pirmasis korupci-jos židiny, apie tai tarsi susimokę tylime. Šv. Jonas ragina savęs neapgauinėti: „Jei sakytu-me, jog neturime nuodėmės, klaidintume patys save, ir nebūtų mumyse tiesos“ (Jn 1, 8).

Šiandien girdime Jono Krikštytojo žodžius, kurie tariami kiekvienoje šv. Mišių aukoje: „Štai Dievo avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes“. Pranašas Izaijas savo pranašiškoje vizijoje jau mato tą Dievo Avinėlį: „Viešpats uždėjo ant jo kaltę mūsų visų. Nors ir buvo žiaur-riai kankinamas, bet pakluso, – burnos nepravėrė. Kaip tyli avinėlis, vedamas pjauti <...> taip jis nepratarė žodžio“ (Iz 53, 6–7). Ypatingą simbolinę reikšmę avinėlis gavo išrinktosios tautos istorijoje. Išėjimo knygoje randame paties Dievo pamokymą Mozei: „Sakykite visai Izraelio bendrijai, kad šio mėnesio dešimtą dieną kiekvienas jų teparūpina savo šeimai avinėlį. <...> Jūsų avinėlis turi būti be trūkumų, vienerių metų patinėlis; <...> Laikysite jį iki šio mėnesio keturioliktos dienos, tada jis turi būti papjautas sambrėškio metu, dalyvaujant visai susirinku-siai Izraelio bendrijai. Paėmę jo kraujo, jie paženklinės juo abi durų staktas ir sėramą tų namų, kur jis bus valgomas. <...> Jį taip turėsite valgyti: susijuosę juosmenį, su sandalais ant kojų ir lazda rankoje; valgysite jį paskubomis. Tai yra Viešpaties Perėjimas“. Avinėlio krauju pažy-mėtos durų staktos gelbėjo žydų tautos kūdikius nuo mirties ir privertė faraoną išleisti juos iš Egipto žemės. Šis įvykis judėjams buvo ypatingos Dievo globos ženklas, ir Mozė įsakė išrinkto-sios tautos vaikams kasmet švęsti išėjimo dieną – Paschą. Tos šventės svarbiausia apeiga tapo šventinė vakarienė, kurioje buvo valgomas Velykų avinėlis. Ir Kristus su savo apaštalais šventė Paschos vakarienę. Naujajame Testamente randame tos vakarienės aprašymą: „Vakarieniaujant Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė mokiniams tārda-mas: Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas. Paskui, paėmęs taurę, sukalbėjo padėkos maldą ir davė jiems, tardamas: Gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas, Sendoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti“. Girdėdami šiuos žodžius apaštalai pradeda nujaus-ti, kad tikrasis Velykų avinėlis yra tarp jų, jo kraujas nuplaus pasaulio nuodėmes.

Mums, žemės vaikams, ypač brangus šis Kristaus simbolis, teikiantis pasitikėjimo ir drąsos. Joks kitas gyvulėlis nėra toks jaukus, paprastas, nepavojingas. Prie avinėlio gali artintis kas tiktai nori – didelis ar mažas, stiprus ar silpnas: avinėlis neturi nei kuo pulti, nei kuo gintis. Vokietijoje, Verdeno mieste, virš didžiųjų bažnyčios durų yra graži avinėlio skulptūra. Kaip ji čia atsirado? Kai buvo mūrijama ši bažnyčia, trūko apsauginė stelažų virvė, ir darbininkas žemyn galva krito žemėn. Čia pat prie bažnyčios ramiai ganėsi avinėlis. Darbininkas krito tiesiai ant gyvulėlio. Avinėlis žuvo, o darbininkas liko gyvas. Tai jis paprašė, kad virš didžiųjų durų būtų įamžintas avinėlio atvaizdas. Šiandien Bažnyčia mums primena, kad kiekvieną tiki-n-tįjį nuo amžinos nelaimės gelbsti Dievo avinėlis. Supraskime Bažnyčios rūpestį, kad Avinėlio auka nebūtų užmiršta. Supraskime jos įsakymų įpareigojimą branginti šią auką ir dalyvauti, kai ši auka sudabartinama ant mūsų altorių. Šv. Jonas savo Apreiškimo knygoje kalba apie naują-ją Jeruzalę ir jos grožį, tačiau pastebi, kad tame mieste nėra šventyklos, nes pats „Viešpats, visagalis Dievas ir Avinėlis, yra jo šventykla. Miestui apšviesti nereikia nei saulės, nei mėnu-lio, nes jį apšviečia tviskanti Dievo šlovė ir jo žiburys yra Avinėlis“. Baigdamas tą skyrelį, apaštalas Jonas prideda šiuos žodžius: „Bet tenai niekada nepateks kas netyra, o tik tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje“. Tegu brangus mūsų tikėjimo simbolis, išreikštas Jono lū-pomis, suteikia mums pasitikėjimo, drąsos ir noro savo vardus įrašyti į Avinėlio gyvenimo knygą. / „Bažnyčios žinios“/